

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.394 van 8 november 2002
in de zaak A. 128.534/X-11.164.**

In zake :

1. Arsène CARRON,
2. Bernadette CALLEWAERT,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grotehertstraat 12

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
VLAAMS-BRABANT.

tussenkomen partij :

de n.v. ART DENTAIRE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. VAN DE VELDE,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Renbaanlaan 64.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Arsène CARRON en Bernadette CALLEWAERT op 25 oktober 2002 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van het besluit van 5 september 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep van de n.v. ART DENTAIRE tegen het besluit van 17 april 2002 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wommel houdende weigering van de vergunning voor het bouwen van een overdekt terras en een barbecue op een perceel gelegen Rassel te Wommel op een perceel, kadastraal bekend sectie A, nr. 679 p, wordt ingewilligd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 31 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DEWANDRE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat M. VAN DIEVOET, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat P. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. ART DENTAIRE met een verzoekschrift van 31 oktober 2002 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering betreft, verzoekers aanvoeren dat gelet op de relatief geringe omvang van het gebouw (vloeroppervlakte van 26,25 m², volume van minder dan 100 m³) de werken op zeer korte tijd voltooid kunnen worden, en dat zij niet hebben getalmd om het verzoekschrift in te dienen nu zij slechts op 16 oktober 2002 kennis hebben kunnen nemen van het bestreden besluit;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat verzoekers beweren pas op 16 oktober 2002 inzage te hebben kunnen nemen van de vergunning en dat zij onmiddellijk het nodige hebben gedaan om hun verzoekschrift neer te leggen, dat zij slechts kan vaststellen dat het inleidend verzoekschrift “afgestempeld werd door de griffie van de Raad van State op 28 oktober 2002, zodat er bijna 14 dagen verlopen zijn tussen de kennisname van de litigieuze vergunning en de verzending van het verzoekschrift”, zodat er, rekening houdend met het feit dat

verzoekers en hun raadsman het dossier door en door kennen, er geen sprake meer kan zijn van uiterst dringende noodzakelijkheid;

Overwegende dat de verwerende partij geen gegevens bijbrengt waaruit blijkt dat verzoekers reeds vóór 16 oktober 2002 kennis hadden van de bestreden stedenbouwkundige vergunning; dat de vordering werd ingesteld bij een op 25 oktober 2002 ter post aangetekend verzonden verzoekschrift, d.i. de 9^e dag na de kennisname van het bestreden besluit; dat verzoekers met de vereiste spoed hebben gehandeld; dat uit de gegevens van de zaak blijkt en door de overige partijen ook niet wordt betwist dat de vergunde werken door hun aard en omvang binnen een korte termijn kunnen zijn uitgevoerd en dat een schorsing van de tenuitvoerlegging, gevorderd volgens de gewone procedure, te laat zou komen; dat de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoord is;

Overwegende dat verzoekers in een eerste middel de schending aanvoeren van artikel 144 van de gecoördineerde Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en machtsoverschrijding,

"Doordat het bestreden besluit het beroep van de aanvrager inwilligt en zodoende de gevraagde stedenbouwkundige vergunning verleent, om reden dat "een afwijzing in functie van het teloorgaan van het uitzicht van de buurman (...) niet te stroken (is) met de elementaire principes van het eigendomsrecht", meer bepaald omdat "het eigendomsrecht in overdreven mate (zou) worden beknot. Bovendien kan een eventueel bouwverbod of een alternatieve inplanting niet verzekeren dat het uitzicht van de buurman op termijn toch niet zou worden weggenomen, al was het maar door de aanplanting van een haag of van bomen en struiken, dat aan de eigenaar niet kan worden ontzegd, zonder de elementaire principes van eigendomsrecht te schenden.";

Terwijl, geschillen over burgerlijke rechten, zoals het eigendomsrecht, tot de uitsluitende bevoegdheid behoren van de rechtbanken,

en terwijl de bestendige deputatie buiten haar bevoegdheid is getreden en zich aldus bezondigd heeft aan machtsoverschrijding door een uitspraak te doen over burgerlijke rechten, nl. door het eigendomsrecht - hét burgerlijk en subjectief recht bij uitstek - hoger te plaatsen dan de eisen van de goede plaatselijke aanleg of van de behoorlijke ruimtelijke ordening,

en terwijl, nu zelfs de Raad van State, het hoogste administratieve rechtscollege, niet bevoegd is om te oordelen over de schending van burgerlijke rechten, de vergunningverlenende overheden, wier administratieve rechtshandelingen op hun wettigheid dienen te worden getoetst door de Raad van State, uiteraard niet vermogen uitspraak te doen over de eventuele schending van die burgerlijke rechten, aangezien deze uitspraken zodoende zouden ontsnappen aan de legaliteitscontrole van de Raad van State,

en terwijl het bestreden besluit bovendien niet afdoende is gemotiveerd, nu de beoordeling van het eigendomsrecht niet behoort tot de bevoegdheid van de verwerende partij en zodoende de negatieve beantwoording van de fundamentele vraag of er bij de inplanting van het bouwwerk rekening moet worden gehouden

met het zicht dat verzoekers thans hebben op de "skyline" van Brussel (...) gesteund is op foutieve juridische overwegingen (...)"

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt:

"De verzoekende partij steunt dit middel op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waarin sprake is van een overdreven beknotting van het eigendomsrecht; het feit dat het uitzicht van verzoekers ook kan worden weggenomen door bomen, hagen of struiken..., waardoor de verwerende partij uitspraak zou hebben gedaan over subjectieve rechten waarvan de beslechting aan de gewone rechtbanken is voorbehouden.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de aanvraag stedenbouwtechnisch werd onderzocht en getoetst werd aan de gangbare begrippen van goede stedenbouwkundige ordening. Aldus leest men o.a. in het bestreden besluit dat het verlies aan bezonning van de nabuur verwaarloosbaar klein is ingevolge de oostelijke oriëntatie van het ontworpen bouwwerk; dat het gebouw aan de zijde van de buurman geheel gesloten is, ook op de helft van de zijgevels, zodat er geen abnormale hinder wordt veroorzaakt; dat er geen rook- of geurhinder te verwachten is gelet op de hoogte van de schouw ...

Wanneer de overheid zich moet uitspreken over de impact van een gepland bouwwerk op het zicht, bezonning ..., zoals in casu, zal ze noodgedwongen rekening houden met wat als een normale/abnormale beperking van het eigendomsrecht moet worden bestempeld, en wat in het kader van een normaal nabuurschap moet worden gedoogd. Eén en ander wordt in de beslissing op voldoende en afdoende wijze uiteengezet en gemotiveerd, zodat het middel niet ernstig is."

Overwegende dat luidens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn;

Overwegende dat het bestreden besluit, na te hebben gesteld dat "het oostelijk uitzicht, vanaf het terras en de veranda van (de) buurman" door de inplanting van het ontworpen overdekt terras "grotendeels ontnomen (zal) worden", onder meer overweegt wat volgt:

"De vraag of er bij de inplanting van het bouwwerk rekening moet worden gehouden met het uitzicht dat de buurman thans heeft op de 'skyline' van Brussel, overheen het perceel van de aanvrager, kan in alle redelijkheid slechts negatief worden beantwoord. Het eigendomsrecht zou in overdreven mate worden beknot. Bovendien kan een eventueel bouwverbod of een alternatieve inplanting niet verzekeren dat het uitzicht van de buurman op termijn toch niet zou worden weggenomen, al was het maar door de aanplanting van een haag of van bomen en struiken, dat aan de eigenaar niet kan worden ontzegd, zonder de elementaire principes van eigendomsrecht te schenden.

De voorafgaande overwegening in acht genomen kan de bestendige deputatie het beroep inwilligen om volgende reden:

(...)

- een afwijzing in functie van het teloorgaan van het uitzicht van de buurman is niet te stroken met de elementaire principes van het eigendomsrecht.";

Overwegende dat stedenbouwkundige vergunningen worden verleend onder voorbehoud van de betrokken burgerlijke rechten; dat het aan de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van een aanvraag om stedenbouwkundige vergunning niet toekomt op te treden als rechter om vast te stellen of de aanvrager al dan niet een subjectief recht bezit om op zijn grond de gevraagde werken en handelingen te verrichten maar wel als bestuursoverheid om te beslissen, door het verlenen of weigeren van de gevraagde vergunning, of een bepaalde wijze van uitoefenen van dat recht al dan niet verenigbaar is met de openbare belangen waarvan de zorg hem door de wet is opgedragen, in casu de verenigbaarheid met de goede plaatselijke ordening; dat krachtens artikel 144 van de Gecoördineerde Grondwet geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de gewone rechtbanken behoren;

Overwegende dat voormelde motivering op het eerste gezicht de burgerrechtelijke regels omtrent het eigendomsrecht op doorslaggevende wijze bij de beoordeling van de aanvraag om stedenbouwkundige vergunning heeft betrokken en op grond daarvan de gevraagde vergunning heeft verleend; dat het bestreden besluit naar recht niet afdoende lijkt te zijn gemotiveerd; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat verzoekers het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteenzetten als volgt:

"16. Ook het feit dat verzoekers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te lijden in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, werd reeds tot tweemaal toe aanvaard door Uw Raad in de eerdere schorsingsarresten.

Verzoekers verwijzen dan ook uitdrukkelijk naar hetgeen Uw Raad hieromtrent in de arresten nrs. 95.080 en 96.919 heeft geoordeeld, zoals hoger, in de uiteenzetting der voorgaanden, letterlijk werd hernomen.

17. Verzoekers genieten thans van een prachtig zicht vanuit hun leefruimte, veranda en tuin, op een groot open en groen gebied. Door de natuurlijke helling van het terrein wordt het vergezicht vanuit de woning van verzoekers nog vergroot.

In de verte hebben verzoekers zelfs zicht op het Atomium, dat bij avond prachtig verlicht is.

Verzoekers kunnen van dit zicht genieten, doordat hun woonkamer aan de achterzijde van hun woning gelegen is. Deze woonkamer loopt over in de

veranda, die op haar beurt uitgeeft op het terras. In de tuin, palend aan het terras, is het zwembad van verzoekers gelegen.

Dankzij deze inrichting en configuratie van hun woning kunnen verzoekers vanuit bijna om het even welke plaats in hun woonruimte - en uiteraard ook vanuit de veranda en vanop het terras - genieten van het prachtige zicht op de grote groene open ruimte en op de 'skyline' van Brussel, met het Atomium als bijzonderste blikvanger.

Ook de lichtinval is groot, dankzij het feit dat de achterste bouwlijn van het hoofdgebouw van de N.V. ART DENTAIRE op één lijn ligt met de uiterste grens van de veranda van verzoekers, waardoor het licht vrij kan binnenvallen, tot op heden nog ongehinderd door enige constructie in de achtertuin van de N.V. ART DENTAIRE.

Dit alles zal teloorgaan indien de bestreden bouwvergunning zou worden ten uitvoer gelegd : de betrokken stenen constructie met een breedte van 5m en een nokhoogte van 4m50, ingeplant op 2m25m van de perceelsgrens, zal pal in het hoger beschreven prachtige zicht staan. Vanuit het gezichtspunt van verzoekers, zou de vergunde constructie op geen slechtere plaats kunnen worden ingeplant, dan waar dit thans het geval is.

Het volledige zicht van verzoekers op het nabije groen en op de verre skyline van Brussel, zal worden weggenomen door het feit dat de constructie én op de voor verzoekers meest schadelijke plaats zal worden ingeplant, én te dicht bij de perceelsgrens zal komen te staan én te hoog zal zijn. Daarbij is het opvallend dat de afstand van het kwestieuze bijgebouw tot de perceelsgrens van verzoekers (2m25) nog kleiner is dan de reeds veel te kleine afstand van het hoofdgebouw tot die perceelsgrens (3m). Blijkbaar verkiest de N.V. ART DENTAIRE de voor verzoekers meest schadelijke weg.

Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat licht- en zichtschade ingevolge een massief bouwvolume een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt (...). In casu verkrijgt een op zich eerder kleine constructie een subjectief massieve indruk, door de zeer dichte inplanting ervan bij de perceelsgrens met verzoekers en door de veel te hoge nokhoogte van 4m50.

Ook oordeelde Uw Raad dat een onwettig bouwwerk, dat een buur licht en zicht ontnemt, een ernstig nadeel uitmaakt, dat niet wordt weggenomen door de eventualiteit dat toekomstige herstelmaatregelen daaraan zullen verhelpen, daar deze vooreerst onzeker zijn, verder slechts worden bekomen na afloop van een lange procedure en tenslotte niet het nadeel dekken dat werd ondervonden gedurende deze periode (...).

De schaduwshade die verzoekers zullen ondervinden is enorm, zowel in de veranda, op het terras, als in en rond het zwembad. Om nog te zwijgen van het verlies aan privacy van verzoekers, die geconfronteerd worden met een gebouw, dienstig voor een barbecue, op vier meter van hun terras en zwembad.

18. Dat de kleine aanpassingen die de aanvrager heeft aangebracht aan het ontwerp, ten opzichte van de eerste twee ontwerpen, niet van aard zijn om thans tot een ander besluit te komen omtrent het risico op een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel, blijkt bovendien op zich reeds uit het bestreden besluit zelf : de bestendige deputatie heeft immers vastgesteld dat 'het oostelijk uitzicht, vanaf het terras en de veranda van buurman, (...) zo grotendeels (zal) ontnomen worden' (bestreden besluit, p. 5).

Nu de vergunning verlenende overheid blijkbaar zelf overtuigd is van het feit dat het zicht van verzoekers op de skyline van Brussel ernstig zal belemmerd worden (zoals Uw Raad dit reeds tot tweemaal toe had gesteld), en anderzijds de kleine verlaging van de nokhoogte en van de kroonlijsthoogte langs de perceelsgrens met verzoekers geen enkele (laat staan een milderende) invloed heeft op de verstoring van het rustig genot van verzoekers' terras en zwembad, staat het meteen vast dat er geen sprake kan zijn van gewijzigde omstandigheden

die zouden toelaten thans tot een ander besluit te komen omtrent de dreiging van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Enkel de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit kan verhinderen dat dit moeilijke te herstellen ernstig nadeel zich zou realiseren.";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt:

"1.1. Wat de 'moeilijke herstelbaarheid' van het nadeel betreft kan niet meer ernstig worden betwist dat de overheid sedert het einde van de jaren negentig op een zeer concrete en systematische wijze is overgegaan tot de effectieve uitvoering van uitspraken inzake stedenbouwmisdrijven (afbraak ; invordering dwangsom), met als gevolg dat er thans in de meeste dossiers door de overtreder - meestal na verbalisatie door de overheid- op minnelijke wijze wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in de vorige staat (cf.o.a. M. Roosemont, Ambtshalve uitvoering van afbraakvonnissen en -arresten overeenkomstig artikel 68, § 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, T.R.O.S., 1998, blz. 628: '(...) Sinds begin 1995 worden alle vonnissen en arresten inzake stedenbouwmisdrijven, waarin het herstel van de plaats in de vorige staat wordt bevolen onder verbeurte van een dwangsom, systematisch uitgevoerd. (...). De meeste overtreders zien in dat het dit keer menens is en doen in laatste instantie zelf het nodige. Slechts zeer uitzonderlijk moet de overheid effectief met een aannemer ter plaatse gaan, of de werken in regie uitvoeren').

Derhalve kan op vandaag niet meer worden gepleit/beslist dat het nadeel moeilijk herstelbaar is om reden dat de overheid nalaat om stedenbouwmisdrijven te beteugelen en uitvoering te geven aan gerechtelijke uitspraken die het herstel van de plaats in de vorige toestand bevelen, én aan het invorderen van de verbeurte dwangsommen. Wel integendeel, ingevolge de afbraken die er eind jaren negentig onder belangstelling van de media hebben plaatsgegrepen, volstaat het vandaag - in de meeste dossiers- dat de overheid eenvoudig dreigt (ingevolge proces-verbaal van bouwovertreiding met vordering aan het parket) met het vorderen (doordrijven van de procedure) van het herstel van de plaats in de vorige staat opdat de overtreder hiervoor zelf het nodige doet.

1.2. Bovendien bewijst de verzoekende partij zelf dat de vergunninghouder, n.v. Art Dentaire, in het verleden -zonder verbalisering- de werken heeft stilgelegd en afgebroken (cf. het inleidend verzoekschrift, blz. 3, eerste alinea).

Er is bijgevolg geen sprake van een 'moeilijk te herstellen' nadeel. Er anders over beslissen houdt een negatie in van de actuele toestand inzake het herstel van de plaats in de vorige staat én van het feit dat de vergunninghouder in het verleden zelf tot de afbraak van onwettige werken is overgegaan.

2. Voor wat betreft de 'ernst van het nadeel' kan zinvol verwezen worden naar de bestreden beslissing die volkomen terecht stelt dat niemand een onbeperkt recht heeft op zicht en uitzicht over het erf van zijn geboort, tenzij men, zoals in het inleidend verzoekschrift, het eigendomsbegrip op een wel zeer ruime wijze interpreteert ten laste van zijn burens ; zonder rekening te houden met het feit dat men zelf in de achtertuin een bijzonder groot zwembad heeft gebouwd van 10 op 16 meter, waarvan het gebruik bijzonder hinderlijk is en veel lawaai veroorzaakt tijdens de zomerdagen wanneer ook de burens buiten zitten.

Uit de lezing van de plannen blijkt nog dat het gebouw weinig impact heeft op het uitzicht (& lichtinval) van de verzoekende partij. Het kleine gebouw is -gelet op de grootte van de woningen en de percelen - vrij dicht bij de villa van de vergunninghouder ingeplant, zodat de impact ervan op het uitzicht van de verzoekende partij verwaarloosbaar is.

Daarbij komt nog dat de haag tussen de twee eigendommen, die normaal 2m hoog is tussen de bestaande gebouwen waarbij het ontworpen gebouw nauw aansluit dit laatste, zoals thans vergund (hoogte van 1.70m aan de perceelsgrens verzoekers) quasi volledig aan hun zich onttrekt.

Hierbij kan men zich ook nog de vraag stellen of het claimen van een onbeperkt zicht op de 'skyline' van Brussel een voldoende ernst vertoont om onderhavige vordering in te leiden en om een schorsingsarrest te wettigen.

Voor wat de privacy betreft blijkt eveneens uit de plannen dat het geplande gebouw volledig gesloten is langs de zijde van het perceel van de verzoekende partij, zodat dit argument in feite faalt.

Er kan bijgevolg geen sprake zijn van een 'moeilijk te herstellen' én 'ernstig' nadeel.";

Overwegende dat uit de goedgekeurde plannen blijkt dat het vergunde overdekte terras met barbecue een bouwwerk betreft met een totale breedte van 5,25 m, een diepte van 5 m en een nokhoogte van 4,35 m, ingeplant op 2,25 m uit de perceelsgrens met verzoekers eigendom, en op 4 m achter het hoofdgebouw; dat uit de door verzoekers neergelegde foto's blijkt dat hun zicht op de 'skyline' van Brussel door de oprichting van het vergunde overdekte terras ernstig zal worden belemmerd; dat het voorts aannemelijk is dat het gebruik van het betrokken terras met barbecue, gelet op zijn omvang, het rustig van genot van verzoekers' terras en zwembad behoorlijk zal verstoren; dat de omstandigheid dat de overheid thans overgaat tot de effectieve uitvoering van uitspraken inzake stedenbouwmisdrijven (afbraak en invordering dwangsom) zoals door de verwerende partij opgeworpen niet wegneemt dat de vernietiging van de bestreden stedenbouwkundige vergunning niet ipso facto het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat impliceert, en dat dit herstel voor een particulier onzeker blijft; dat verzoekers uiteenzetting voldoende concrete en precieze gegevens bevat die aannemelijk maken dat het nadeel ernstig is, en tevens moeilijk te herstellen;

Overwegende dat is voldaan aan de door artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden die moeten zijn vervuld wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. ART DENTAIRE in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van 5 september 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep van de n.v. ART DENTAIRE tegen het besluit van 17 april 2002 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wemmel houdende weigering van de vergunning voor het bouwen van een overdekt terras en een barbecue op een perceel gelegen Rassel te Wemmel op een perceel, kadastraal bekend sectie A, nr. 679 p, wordt ingewilligd.

Artikel 3.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht november 2002, door :

de HH.. J. BOVIN,
B. COLLIN,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. COLLIN.

J. BOVIN.